

seende. Det ærede Medlem havde venlige Ord til yderste venstre Fløj, Socialdemokraterne; der var intet at udsætte. Højre skulde derimod for at kunne komme ind i denne Koalition komme som den brødbetnygende Synder, som ganske vist har nogen Mulighed for at kunne udrette et og andet, men som dog først og fremmest skal tilstaa sine Synder og faa Absolution. Jeg tror ikke, at man fra højre Side paa nogen Maade kan acceptere en saadan Situation. Vi ere, saaledes som det ærede Medlem for Aalborg (Bramten) udtalte, det fuldstændig tilfredse med, hvad vi have gjort i de forløbne Aar. Vi ere overbeviste om, at den Statsfisk, som ellers vilde være bleven indført af dette Tings Flertal under Vedelse af det daværende, meget bekendte Medlem for Bejle Amts 2den Valgkreds, vilde have været saa fordærvelig for vort Land og Folk, at vi ere fuldt tilfredse med, at vi have modsat os den. Hvad der under disse Krigsforhold kan have været rigtigt eller efter det ærede Medlems Opfattelse ikke rigtigt, skal jeg ikke her komme ind paa. Jeg vil blot minde det ærede Medlem om et gammelt Ord: à la guerre comme à la guerre — i Krigen gaar det ikke saaledes som i Freden. Hvis virkelig det ærede Medlem og det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds vilde udstrække en Haand saaledes, at der kunde blive et, om man vil, parlamentarisk Parti her, maatte det sandelig ikke være en Haand, som er saa knyttet, som det forekommer mig, den har været fra de to ærede Medlemmers Side. Jeg har forfikret det ærede Medlem for — og det er fuldt oprigtigt, saabel fra min som fra det ærede Medlem fra Aalborgs, og fra alle andre paa højre Side —, at vi ønske i allerhøjeste Grad et saadant Arbejde, hvor de forskellige Barrier kunne staa samlede om nyttige Formaal, saa at der ikke var denne stadige politiske Forskel til Stede. Men det er jo lige saa vist, at skal det ske, kan det ikke nytte — det er sagt til det ærede Medlem mange Gange —, at man holder sig til Ord eller Opfordringer; der maa bestemte Handlinger til. Og naar det ærede Medlem opfordrer os til at strække os imod ham, saa vil jeg paa den anden Side gentage, hvad der ofte offentlig er sagt, at hvis det skal være ved en mod Regeringen rettet mere eller mindre mæsteret, Visnepolitik, faar det ærede Medlem aldrig os med. Hvad Finansloven angaar, saa har man jo omtalt det formentlige Overflud, og den højtærede Finansminister har blandt alle de forskellige Opgaver, der have været omtalte, ogsaa erklæret sig villig til at ville søge at lette

Kommunerne. Jeg skal ikke komme ind paa de mange forskellige Forslag, der ere foresatte. Jeg tror, at den højtærede Minister har dette Ting i det hele med sig, naar der er Spørgsmaal om at lette Kommunerne Byrder. Men derimod er der ganske vist andre Henseender, hvor den samme Samstemning ikke vil finde Sted. Den højtærede Minister udtalte sig om Konverteringen af Statsgælden paa en Maade, jeg for mit Vedkommende ikke kan tiltrøde. Naar den højtærede Minister og andre i den høje Regering tidligere have fremstillet en Konvertering som overordentlig heldigt og nødbendig, i hvert Fald nyttig for Landbruget, som var under Nødsforhold, og dette er blevet accepteret til en vis Grad tiltende fra forskellige Sider, vil jeg dog hævde, at der har været Tale om en Undtagelsestilstand. Man har motiveret det ved, at Landbruget var stædt i særlig Nød, og at man kunde forsvare fra Statens Side under saadanne Omstændigheder at udøve et Tryk. Der var ganske vist dem, der advarede imod at komme ind paa den Slags Bejle og forlade de gamle velskendte Principper, det var ikke Statens Opgave at begunstige de enkelte Samfundsklasser paa de andres Bekostning; i det hele erkendte man dog, at Staten kunde under saadanne Omstændigheder være berettiget til at træde hjælpende til paa den angivne Maade. Men skal denne Undtagelsestilstand gøres til Princip, saaledes at vi skulle leve under en stadig Trussel om Konvertering, hvad enten det er til Nytte eller Ikke-Nytte for Statskassen, naar man blot derved tror at kunne støtte Grundejerne, er jeg overbevist om, at dette Princip vil blive holdt i Live, og saa længe efter at Nødtilstanden er forbi. Det er nemlig farligt, selvfølgelig, at gaa, om man vil, ad de partiske Bejle; thi Partiskhed er det jo, naar Staten trykker paa denne Maade og foretager den Slags Foranstaltninger uden Hensyn til Statens specielle Interesser, men af Hensyn til mere langt bortliggende Djemed. Naar det først gaar ind i den almindelige Bevidsthed som noget, der forsvares fra allerhøjeste Steder, noget, der i og for sig er i sin Orden, at en enkelt Klasse — her Grundejendomsbefidderne — har Lov til at forlange Statens Indgriben i deres Forhold, naar det er til deres Fordel, da er man kommen ind paa Bejle, som jeg tror ligge uden for det, man hidtil har anset for de rette Bejle, da er man borte fra den Upartiskhed, Staten bør vise og hidtil har vist i saadanne Forhold. Den højtærede Minister gik ligesom ud fra det, som i Virkeligheden skal bevises, at det i det hele taget er gavnligt at trykke Renten til